

Verikivi

GILLIAN PHILIP
VERIKIVI

KAPINAENKELIT – OSA 2

Suomentanut Jussi Hirvi

A L L I G A A T T O R I | H E L S I N K I

Englanninkielinen alkuteos *Bloodstone*

© 2011 Gillian Philip

Published by arrangement with Rights People, London

www.alligaattorikustannus.fi

ISBN 978-952-7011-07-2

Nalle Puh -sitaattien suomennokset: Kersti Juva

Kannen kuva: Lawrence Mann

Ulkoasu: Jussi Hirvi

Kirjapaino: Tallinna Raamatutrükikoda

Alligaattori Kustannus

Helsinki 2014

Omistettu kadonneelle pojalleni

Voi kuningatar keijujen –
jos oisin voinut ennustaa,
Tam Lin, tuo ritarisi, ois
Helvettiin saanut ratsastaa.

— KATHERINE LANGRISH, ”Janet Speaks”

Sithet

(tosinimet ilmoitettu, milloin ne ovat tiedossa)

Kate NicNiven: sithejen kuningatar, joka haluaisi täyskuolevaisten kuningattareksi

Leonora Shiach: noita, Conalin äiti ja Griogairin rakkausliittokumppani

Conal MacGregor (Cù Chaorach): kapinallinen klaanipäällikkö, Griogairin poika

Seth MacGregor (Murlainn): Conalin velipuoli, Griogairin ja Lilithin poika

Stella Shiach (Reultan): Conalin sisar, Griogairin ja Leonoran tytär, Kate NicNivenin hovin entinen jäsen

Aonghas MacSorley: kapinallinen taistelija, Stellan (Reultanin) rakkausliittokumppani

Finn MacAngus: Stellan ja Aonghasin tytär

Eili MacNeil: Neil Mor MacIainin tytär, Conalin rakastettu

Sionnach MacNeil: Eilin kaksoisveli, Sethin paras ystävä lapsuudesta lähtien

Torc Marksson: taistelija, Kuului aiemmin Katen klaaniin, nyt Conalin klaaniin

Cluaran MacSeumas: päällikkö Katen klaanissa

Gocaman: Keijujärven vesiportin vartija

Cuthag, Feorag, Gealach, Iolaire, Easag, Lus-nan-Leac, Bradan, Alainn: Katen klaanin taistelijoita

Grian: parantaja, taistelija Conalin klaanissa

Fearna, Carraig: taistelijoita Conalin klaanissa

Orach: naispuolinen taistelija Conalin klaanissa, toisinaan Sethin rakastettu

Nylkky, Nilja, Luuhuuli: lammyreita – sithekansan turmeltuneita serkkuja

Prologi

Miehellä, jonka aioin tappaa, oli tavattoman kauniit silmät. Näin ne suurennettuina. Ne olivat lämpimät ja hunajanruskeat ja heijastivat palavan kioskin korkealle kohoavia liekkejä.

Olkapääni nojasi tukevasti rintavarustukseen, joka tällä kertaa ei ollut kiveä vaan rapautunutta betonia. Ilmassa leijui vieläkin edellisen tykistökeskityksen nostattamaa betonipölyä. Kuoppaisella tiellä kaukana alapuolellani makasi turvonnut punaruskea koiranraato, jonka raajat tököttivät jäykkinä. Se oli kuin lapsen nurin tyrkäämä leikkikalua. Tykistötulen puolittain tuhoamien kerrostalojen takana kohosivat karut kullanruskeat kukkulat. Ne väreilivät lämpimän kesän autereessa kauniina ja etäisinä.

Tuskin enää huomasinkaan hajua. *Eläinten ja lannan ja jätteiden lemu. Ja ruumiinlöyhkä.*

Hän ei ole ensimmäinen, joka täällä kuolee, eikä hän jää viimeiseksi.

Suonissani ja hermoissani tuntui nyt virtaavan jotain kylmää. Lihakseni jäykistyivät, ja sormeni vapisi liipaisimella. Rentoutin kättäni puristamalla sitä muutaman kerran nyrkkiin. Pyyhkäisin hiekkaa silmiltäni ja kurkistin taas kiikaritähtäimeen.

Hän oli vaihtanut paikkaa. Hän oli hypännyt miehistönkuljetusvaunusta ja käveli nyt sen perässä räpsytellen oikuttelevaa syt-käriä savukkeensa pään alla. Eräs taistelija siirtyi tähtäyslinjalleni sinko olallaan. Hän oli ihminen.

Se taas, joka oli laskeutunut ohjaamosta ihmisen jälkeen ja jolla oli Zippo-syt-käri – se ei ollut.

Helvetin helvetti, olinko neljässä sadassa vuodessa muuttunut täyskuolevaiseksi? Olento oli yhtä paljon ihminen kuin minäkin. Olin 2000-luvun sithe, ainakin tätä nykyä. Miksi tätä olentoa pitäisi siis kutsua? Ehkä *eri kehityslinjan edustajaksi*.

Nielaisin. Tämä ei selittänyt kaikkea tähtäimessäni olevasta miehestä, mutta melko paljon. Täyskuolevaiset pärjäisivät täällä oikein hyvin ilmankin omaa, henkilökohtaista lammyriaan – mutta teurastusta saattoi aina tehostaa, jos käytti telepaattisesti vahvistettua mielikuvitusta. Lammyrin tahrainen ja reikäinen baretti, joltain ruumiilta ryöstetty, oli vallattomasti kallellaan. Tämä yksilö oli ainakin tyylytietoinen. Katsoin, miten se pyöräytteli peukalollaan sytkärin ratasta ja tarjosi tanssivaa liekkiä miehelle, joka oli nimellisesti sen päällikkö.

Mietin, oliko kaunissilmäisellä miehellä veli, joka rakasti häntä. Veli, joka ei pelännyt korkeita paikkoja ja joka oli hyvä ampuja. Tunsin kutinaa jossain lapaluitteni välissä.

Tule esiin sieltä ajoneuvon takaa ja anna minulle tilaisuus.

Tässä ei ole mitään henkilökohtaista.

Ainakin hän oli saanut tulen savukkeeseensa. Olin iloinen hänen puolestaan. Hän veti savua keuhkoihinsa ja puhalsi sen ilta-päivän ilmaan. Savu kohosi ja sekoittui hajotettujen rakennusten pölyyn.

Tämä ei ole henkilökohtaista.

Mietin, oliko huivipäisessä mummossa ollut jotain henkilökohtaista. En ollut katsonut vähään aikaan hänen suuntaansa, mutta tiesin, että hän makasi näkökenttäni laidalla raajat irvokkaasti levällään keskellä tietä, tummaa verta kasvojen paikalla, käsi yhä ojentuneena kumolleen kaatuneen ostoslaukun vetokahvaa kohti. Tuskin siinä oli ollut mitään henkilökohtaista.

Autiolla kadulle jyristeli toinen jeeppi pölypilvi kannoillaan. Siitä kiipesi sotilaita, jotka heiluttelivat aseitaan kuin muotilaukuja. Savuketta polttava mies naurahti, huusi jotain toverilleen ja osoitti kaukaisia kukkuloita.

Tule esiin. Tai siirtäkää joku sitä ajoneuvoa. Tahdon kotiin.

Et sinä kotiin pääse, kuiskasi totuuden ääni. Et olisi täällä, jos voisit palata kotiisi.

Vedin henkeä ja huokaisin keuhkot taas tyhjiksi. Oli jo yli kymmenen vuotta siitä, kun olin viimeksi ollut varsinaisessa ko-

dissani. Vuosisatoja siitä, kun olin saanut elää siellä. Tämä ei ollut minun sotani. Minun sotani oli ollut jo kauan keskeytyksissä. Se odotti minua Hunnun takana samoin kuin rakastettuni ja ystävät ja vihollisista parhaat. Tämä kaikki odotti Hunnun takana, Hunnun joka ei ollut vielä kuollut, mutta joka vuosien myötä harsuuntui yhä ohuemmaksi. Kuningattareni oli lähettänyt minut, veljeni ja inhottavan perheeni maanpakoon, ja jollemme seuraavien parinkymmenen vuoden aikana löytäisi kuningattarellemme kallisarvoista Verikiveä – sitä joka ratkaisisi Hunnun kohtalon – Kate saisi uskoakseni tahtonsa läpi ilman kiveäkin. Huntu katoaisi omia aikojaan, ja silloin oma maailmani kuolisi. Uskoin että joutuisin silloin elämään koko lopun ikäni tässä kurjassa tuonpuoleisessa.

Ehkä tämä sota miellytti minua sittenkin enemmän. Ehkä sama koski kaikkia taisteluitani täällä täyskuolevaisten parissa. Niissä kun ei ollut mitään henkilökohtaista.

Vanha huiviniekkä oli ainakin saanut nopean lähdön tarkka-ampujan pääosumasta. Jos yhä eläisimme vanhaa kunnon 1500-lukua, mummoparka olisi köytetty palavan kioskin päälle käristymään.

Nyt päällikkö asteli sotilaitaan kohti, heitti puoliksi poltetun savukkeensa maahan ja tumpasi sen huolellisesti saappaansa kärjellä. Mikä oli minun mielestäni ratkihauskaa, kun puoli kaupunkia roihusi liekeissä. Painoin kiväärin tukin taas olkaani vasten ja siirsin tähtäyspisteen kauniiden silmiä väliin.

”Oletko hemmetti päästäsi vialla?”

Kähisevä kuiskaus kuului aivan hartiani takaa. Käänsin päätäni ja kohotin kulmiani O’Dowdille.

”En, kersantti. Olen ihan tolkuissani.” *Ja tietäisitpä, mitä kaikkea tiedän sinunkin mielestäsi.*

”Kuinka pääsit tänne? En hitto vie edes huomannut, että olit poissa.”

Ei sinun olisi vieläkään pitänyt sitä huomata. Kuka olikaan iso-iso-isoisäsi? Tarujen Tam Lin, vai? ”Minä, tuota...”

”Ja nyt helvetti peräännyt, MacGregor. Jollet halua aiheuttaa kansainvälistä välikohtausta.”

”Tuota minun pitää harkita minuutin tai parin ajan.”

”Ei käy. Meillä on sääntömme, eikä tämä ole niiden mukaista. Peräänny. Nyt heti.”

”Tuo tuolla on psykopaattitappaja. Ja hänen kanssaan on... on...” *Juuri niin. Selitäpä se kersantille.* ”...toinen tappaja”, lopetin ponnettomasti.

”Annapa kun selitän, kun kerran luutnantti karjui minulle jo silmät ja korvat täyteen tästä asiasta. Mitä tuohon paskiaiseen tulee, niin hänen paras kaverinsa on tulevan pääministerin suosikkisotilas. Ja tuleva pääministeri allekirjoittaa tulitaukosopimuksen ensi torstaina.”

”Olettepa hyvin selvillä tilanteesta, kersantti.”

”Sillä ei nyt ole merkitystä, MacGregor. Merkittävä juttu on tämä. *Me emme ole täällä osallistuaksemme tulitaisteluun.* Ja nyt peräänny.”

Sormeani syyhytti, mutten voinut tehdä sitä. Olin menettänyt tilaisuuteni. Suuntasin kaipaavan katseen kohteeseeni, joka nyt seisoி täysin näkyvässä pölyn ja veren kirjomassa maastopuvussaan. Aurinko paistoi hänen punertaviin hiuksiinsa, ja poltetun sokerin värisissä silmissä väikkyivät naurunrypyt.

Olin tietenkin tavannut hänet ennenkin. Olimme ammuskelleet toisiamme toisissa sodissa. En ollut pitänyt hänestä silloinkaan, kun hän ei vielä ollut tavannut Zippoä heiluttelevaa olentoa, joten oli varmaan hyvä ettei hän huomannut minua nyt. Mutta Zippo-olio kyllä huomasi.

Se vetäisi baretin päästään ja haroi luisevin sormin harvoja hiuksiaan. Se kallisti laiskasti päätään kohti aurinkoa ja kohti minua.

Se siristi keltaisia silmiään ja hymyili. Tiesin hävinneeni tällä kertaa. Joten hymyilin takaisin.

Toivoin että olisin saanut tappaa Laszlon. Mutta vaikken pitänytään hänestä, asiassa ei ollut mitään henkilökohtaista.

Ei tässä maailmassa. Ei ikinä täällä.

OSA YKSI

Seth

”**M**eidän ei pitäisi olla täällä”, Aonghas sanoi. Tähän olisi voinut vastata niin monella tavalla, etten keksinyt, mistä aloittaisin. Pidin suuni tukossa ja mielipiteeni

omana tietonani. Veljeni ei ilahtuisi, jos ryhtyisin suukopuun. Connal painoi kämmentään kosteaa, suolan peittämää kiviseinämaa vasten eikä katsonut sen enempää minua kuin Aonghasiakaan, mutta olin huomannut, miten ärtymys sai hänen hartiansa jännittymään, enkä ollut sillä tuulella, että minun olisi tehnyt mieli kokeilla rajojani.

Kallioseinämä oli saanut hänetkin hermostumaan. Hän ei koskaan ollut viihtynyt korkeilla paikoilla. Minä olin löytänyt reitin alas, ja hän oli laskeutunut jäljessäni, mutta hän ei pitänyt koko kiipeilytoughusta, ja vielä nytkin hän oli hermostunut. Olin odottanut, että Eili MacNeilin kanssa vietetty yö olisi hiukan pehmentänyt hänen särmiään, mutta naisen luota lähteminen oli vain synkistänyt hänen mielialaansa.

Entä sitten? Kaipasinhan minäkin Orachia, niin paljon kuin nyt pystyn ketään kaipaamaan. Mutta pystyin silti imemään itseeni kotiseudun valoa ja maisemia ja varastoimaan ne soluihini seuraavaa pitkäa maanpaon kautta varten. Järkeni kertoi, ettei veden hopeinen hohde, aaltojen huokailu rannan kivikossa tai lakkien kirkuna ollut Hunnun tällä puolella sen kummempaa kuin toisella puolella. Välimatkaa oli paperiarkin paksuuden verran, tai sen verran kuin tähdestä toiseen. En ikinä ollut lakannut kaipaamasta kotia enkä koskaan lakkaisikaan. Silloin harvoin, kun tänne pääsin, otin tilaisuudesta irti kaiken mahdollisen.

Etsikää minulle Kivi, Kate oli sanonut. Älkää tulko takaisin ennen kuin olette löytäneet sen.

Meidän ei pitäisi olla täällä. Mutta näin oli ollut aina. Olimme lähestulkoon vannoneet, ettemme ikinä tulisi Hunnun läpi, emme ikinä tulisi kotiin ennen kuin Kivi olisi löytnyt. Olimme luvanneet Katelle, että pysyisimme poissa, mutta emme olleet vannoneet.

Olimme siis valehdelleet. Entä sitten? Pystyimmekö muka elämään hengittämättä kerran vuosikymmenessä kotimme ilmaa?

Kate NicNiven epäilemättä tiesi tämän kaiken yhtä hyvin kuin mekin. Varmasti hän epäili, että silloin tällöin livahdimme vesiportista kuin varkaat, kuin olisimme nurkissa hiiviskeleviä lammyreita emmekä Griogair Dubhin poikia. Mutta jos kuningattaremme halusi tappaa meidät, hänen pitäisi ensin löytää meidät.

Tämä oli peliä, siinä kaikki. Elämästämme oli tullut peli. Joka keralla vaaransimme henkemme, mutta jollemme pelaisi, menettäisimme järkemme. Sitä paitsi mitä olisi elämä ilman adrenaliinin potkua?

Luulen, että minä pidin tästä kuitenkin enemmän kuin Conal. Ja Aonghas piti tästä kaikkein vähiten, erityisesti nyt.

”Olen ihan vakavissani”, hän nytkin jatkoi. ”Tällä kertaa olemme olleet täällä liian kauan.”

”Tiedän”, Conal sanoa napautti.

Katsoin Aonghasia ”minähän sanoin”-tyyliin, ja hän pyöritteli silmiään. He näyttivät tavallistakin hassumilta, sillä Aonghasilla oli armeijanvihreä t-paita. Hänellä oli myös revityt farkkushortsit ja miekka selkään ripustettuna, ja vaikka hän kuinka sanoi olevansa vakavissaan, hän silti virnisti leveästi.

Hänellä oli tuo utuinen katse, jumalat meitä auttakoot. Tiesin, mitä seuraisi.

”Kuulkaa”, hän sanoi, ”mehän voisimme pysytellä aina siellä toisella puolella. Täyskuolevaisten parissa. Voisimme sulautua joukkoon.”

”Voi jumalat sentään – kuulostat aivan Reultanilta.” Ja kuka ikinä olisi uskonut, että siitä ylpeästä ämmästä tulisi niin harras tuonpuoleisen käännynäinen?

”Hän viihtyy toisella puolella. Ja tiedättekö mitä? Ehkä hän on oikeassa. Ehkä meidän pitäisi vain sopeutua. Ei se niin paha asia

olisi. Milloin joku täyskuolevainen on muka yrittänyt vahingoittaa meitä?”

Nauroin epäuskoisena. ”Tarkoitatko viime vuoden toukokuun jälkeisenä aikana?”

”Se oli oma vikasi. Jos kyse olisi ollut minun tyttöystävästäni, minäkin olisin tullut kavereitteni kanssa antamaan sinulle turpiin.”

”Mitä siis ehdotat? Että jättäisimme Hunnun Katen armoille? Antaisimme sen kuolla?”

”En tietenkään. Mutta ehkä... voisimme antaa asioiden olla ennallaan. Pitää päämme piilossa. Vähän aikaa vain.” Hän käänsi katseensa nolona merta kohti. ”Kunnes Finn on aikuinen.”

”Sepä se. Tuo on taas vauvapuhetta. Kuule, sodat eivät odota, että saisit lisääntymispuuhat hoidettua.”

”Suu kiinni, kummatkin.” Conal painoi päänsä kiveä vasten kuin kuuntelisi sen ääntä. ”Olen pahoillani”, hän mutisi, ”mutta olemme tulleet näin pitkälle, ja voimme yhtä hyvin – ahaa!”

Neljäsataa vuotta myöhemmin hänen äkkiä puhkeava hymynsä pystyi edelleen yllättämään minut ja kääntämään happamat kasvoni yhtä leveään virnistykseen kuin hänenkin.

”Löysit sen”, sanoin ja naurahdin.

”Löysin sen.”

”Tieto on valtaa, niin se vain on”, sanoin ratsastaessamme itää kohti. ”Eikä Leonora haluaisi, että minulla on sitä.”

”Älä viitsi. Nythän tiedät.” Conal näytti hajamieliseltä, mutta minä olin vihainen. Kalliotunneli olisi säästännyt minulta paljon vaivaa silloin kauan sitten. Minun ei olisi tarvinnut juosta epätoivoissani rantaniityn halki liian kirkkaassa kuunpaisteessa eikä kii- vetä henkeni kaupalla ylös linnoituksen muuria vain, jotta Conal ja minä pääsisimme omaan linnoitukseemme.

”Hän olisi voinut tehdä asiat helpommaksi. Ei kenenkään muun olisi tarvinnut tietää.” Tunnelin suuaukkoa peittänyt Huntu

oli kudottu tiiviiksi kuin köysi, ja se oli ollut noidan työtä. Ei ihme, että suuaukon löytäminen oli ollut hankalaa.

”Ei kenenkään pidäkään tietää. Voitte kumpikin alkaa jo rakentaa mielenne suojausta. Tunkekaa tämä tieto mielenne perukoille.”

”Miksi sitten näytit meille?” Aonghas näytti ymmärrettävää kyllä iloisemmalta nyt, kun olimme matkalla kotiin.

”Se nainen kertoi minulle asiasta vasta nyt”, Conal sanoi. ”Uskokaa tai älkää.”

”Ja”, keskeytin, ”Conal on huolissaan siitä vanhasta lepakosta. *Auts!*” Olisi pitänyt jo tähän mennessä tietää, että jos aioin loukata Conalin äitiä, kannatti ensin varmistaa, että Conal ei olisi käsivarren mittaa lähempänä.

Mutta: ”Seth on oikeassa.” Veljeni ääni oli synkkyydestä raskas. ”Kate pitää näppinsä erossa linnakkeesta vain koska pelkää Leonoraa. Jos Leonoralle tapahtuu jotain...”

”Ei ole mitään syytä, miksi jotain tapahtuisi”, Aonghas huomautti.

”Löisitkö vetoa? Leonoralla on silmissään *se* katse.”

Niinpä. Olin itsekin nähnyt sen katseen, ja se herätti sekavia tunteita. Leonoran kuolemaa odotettiin kauhulla, ja hän oli pysynyt elämän syrjässä kiinni jo kolme ja puoli vuosisataa kauemmin kuin kukaan muu oli pysynyt rakkausliittokumppaninsa kuoleman jälkeen, sikäli kuin olin kuullut. Se oli helvetinmoinen saavutus, kun Leonora kuitenkin kaipasi sisimmässään joka päivä ja joka ikinen hetki liittymistä Griogairin seuraan. Tämä ei saanut minua pitämään Leonorasta yhtään enempää, mutta *se oli* saavutus.

Toisaalta jos hän lakkaisi taistelemasta ja antautuisi kuolemalle, maanpakomme olisi ohi, ja sitä hän juuri halusin. Milloin olin lakanut uskomasta Kiveen? Olin seonnut laskuissa, en enää tiennyt, kuinka monta vuosikymmentä siitä jo oli, jos nyt koskaan olin Kiveen uskonutkaan. Ennustus? Kohtalo? Talismaani? Hevonkukkuu.

Leonora ja Kate olivat ehkä sithekansan kaikkien aikojen mahtavimmat noidat, mutta he olivat kumpikin jonkun hullun